

V současné době se výuka čeština pro cizince stále více rozšiřuje z akademického prostředí vysokých škol a univerzit jak domácích, tak zahraničních, (podrobně viz Hrdlička, 2000,111-112) na nichž má velmi dlouhou tradici, do sféry vzdělávacích institucí soukromých, které reagují na stále se zvyšující poptávku po výuce. Kromě zahraničních studentů českých univerzit a členů mezinárodních diplomatických sborů potřebují aktivní znalost češtiny také "šéfové" nadnárodních společností, kteří vedou místní pobočky a jejich týmy, i obyčejní imigranti, kteří přicházejí za pracovními příležitostmi a lepšími životními podmínkami. Tato stále rostoucí poptávka po češtině pro cizince upozorňuje na to, že didaktika češtiny jako cizího jazyka je rozpracována pouze v nezřetelných obrysech.

Koncepce češtiny jako cizího jazyka je rozpracovaná v podstatě pouze z praktického hlediska, a to v četných učebnicích češtiny pro cizince, které se nejrůznějšími způsoby snaží dosáhnout cílů, jichž si jejich autoři stanovili. Didaktika cizích jazyků je v českém prostředí postulována a zkoumána jako svébytná vědecká disciplína, nicméně se domníváme, že vypracování oborové didaktiky češtiny jako cizího jazyka je podmínkou pro ucelení didaktiky cizích jazyků jako teoretické disciplíny v českém vědeckém prostředí.

K teoretickým východiskům češtiny jako cizího jazyka bychom chtěli přispět pojednáním o metodologii výuky deklinace, protože její koncepce v učebnicích češtiny pro cizince není jednotná a právě deklinace činí studentům češtiny pro cizince největší problémy. Jsme si samozřejmě vědomi toho, jak je téma vzhledem k češtině jako cizímu jazyku úzké, proto ho vymežíme na pozadí poznatků didaktiky cizích jazyků a dosavadních praktických zpracování češtiny pro cizince v jazykových učebnicích.